

מ"ת 29643/12/13 - מדינת ישראל נגד אברהם אלישע

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 29643-12-13 מדינת ישראל נ' אלישע(עציר)

בפני	כב' השופט ניר מישורי לב טוב
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	אברהם אלישע (עציר)

החלטה

בפני **בקשה לעיון חוזר** לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו - 1996 (**להלן: "חוק המעצרים"**), לפיה, בית המשפט מתבקש להורות על ביטול התנאים המגבילים במשך היום, קרי הסרת הפיקוח האלקטרוני והמרת מעצר הבית המלא במעצר בית לילי בלבד.

רקע:

1. בתאריך 16/12/13 הוגש כנגד המבקש כתב אישום בגין עבירות אלימות חמורות כנגד בת זוגו. בד בבד עם הגשת כתב האישום ביום 10.2.14, הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

2. בתאריך 19/12/13 ניתנה הסכמת ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה לצורך הדיון במעצר וכן עילת מסוכנות. המבקש נשלח לקבלת תסקיר מעצר בעניינו וביום 12/1/14 שוחרר המשיב בהחלטת בית המשפט בתנאים הבאים:

א. מעצר בית מלא.

ב. המשיב יהיה נתון בפיקוח אלקטרוני

ג. ערבויות כספיות וצו איסור יציאה מהארץ.

3. בתאריך 9/3/14 הודה המבקש והורשע בעובדות כתב אישום מתוקן. להלן העובדות בגין הורשע המבקש:

1. ק. ח. (להלן "המתלוננת") היתה בת זוגתו של הנאשם בחודשים אוגוסט- נובמבר 2013 לערך,

עמוד 1

במהלך תקופה זו התגוררו בני הזוג בבית המתלוננת ב...

2. במהלך תקופת מערכת היחסים ביו בני הזוג, מועדים מדויקים אינם ידועים למאשימה, נהג הנאשם לתקוף את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה באופן שהכה אותה בסטירות.
3. בתאריך 5/12/13, סמוך לשעה 09:30, שהתה המתלוננת בבית חברתה ב... טבריה (להלן: "הבית"). הנאשם אשר ידע כי המתלוננת נמצאת בבית הגיע למקום החל לדפוק בחוזקה בדלת ולצעוק לעבר המתלוננת "תפתחי יא שרמוטה".
4. בהמשך לאמור לעיל, פתחו יושבי הבית את הדלת, הנאשם נכנס פנימה התקרב אל המתלוננת כאומר לפגוע בה, המתלוננת אמרה לנאשם כי היא תזמין משטרה, ובתגובה לכך איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה בגופה שלא כדין בכך שאמר לה "אם את מזמינה משטרה אני פוגע בך", זאת אמר בכוונה להפחידה.
5. בהמשך הוזמנה למקום משטרה והנאשם עזב את המקום טרם הגעתה.
6. בתאריך 5/12/13 סמוך לשעה 21:20 לאחר הגשת תלונה בתחנת המשטרה חזרה המתלוננת יחד עם בן זוגה י. ק. (להלן: י. ק.) לכיוון ביתה ברכבו, במהלך הנסיעה ב..., הגיע הנאשם רכוב על קטנוע... נצמד אל רכבו של י. פנה אליו ואמר לו כי הוא רוצה לדבר איתו.
7. בהמשך לנסיבות המתוארות לעיל, לאחר שירד י. מהרכב נכנס לתוך חנות המכולת, המתלוננת נותרה יושבת ברכב במושב ליד הנהג, הוציא הנאשם חפץ חד, הכניס את פלג גופו העליון לתוך רכבו של י. פנה אל המתלוננת ואמר לה "אני לא אפגע בך, אני אוהב אותך" תוך שהוא פוצע את המתלוננת שלא כדין בעזרת החפץ החד. י. הגיע, הוציא את הנאשם מהרכב והנאשם נמלט מהמקום.
8. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חתך לאורך זרוע שמאל, חתך רוחבי בצד מקורש של אמה באורך של 6 ס"מ ופצע עמוק עד השריר, המתלוננת אושפזה בבית חולים נותחה והפצע נתפר.

לאור האמור לעיל הורשע המבקש בביצוע עבירות פציעת בת זוג כשהעבריין מזוין

לפי סעיף 335(א)(1) + 335(ב) לחוק העונשין, עבירת תקיפת בת זוג לפי סעיף

382 (ב) לחוק העונשין ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המבקש טען בבקשתו ואף חזר על טענה זו בדיון שהתקיים ביום 5/5/14 בפני כי נימוק משמעותי המצדיק קבלת הבקשה הינו גורם "חלוף הזמן". ב"כ המשיב מציין כי ממועד שחרורו של המבקש בינואר 2014 יחלפו 6 חודשים עד

מועד הטיעונים לעונש וגזר הדין הקבוע ליום 12/6/14. המבקש לא הפר את תנאי השחרור בערובה ואף לא הגיש בקשות שונות במהלך תקופה זו להקלה בתנאי השחרור בערובה.

עוד צוין בבקשה כי המבקש מקפיד על שיתוף פעולה עם שירות המבחן במסגרת הכנת תסקיר שירות המבחן לעונש.

לטענת ב"כ המבקש מהווה הודאתו של המשיב במיוחד לו בכתב האישום המתוקן שינוי משמעותי ומהותי בעילות המעצר באשר הינה מבטאת לקיחת האחריות על ידי המבקש על מעשיו ומייתרת הצורך בעדותה של המתלוננת כך שהחשש לשיבוש הליכים אינו קיים עוד. כמו כן נטען כי הריחוק הג"ג בין מקום מעצר הבית החלקי המבוקש שהינו תל אביב ומגורי המתלוננת בטבריה מאיינים מסוכנותו של המבקש כלפיה.

מנגד טען ב"כ המאשימה כי הודאתו של המבקש בעובדות כתב האישום המתוקן והחמור רק מגבירה את מסוכנותו למתלוננת.

כמו כן נטען כי אין בזמן בו משוחרר החשוד ועד מועד הטיעונים לעונש משום "חלוף זמן" משמעותי בשעה שיתכן וההליכים יגיעו לסיומם כבר בעוד חודש ימים.

דין והכרעה

בבקשה לעיון חוזר, כגון הבקשה בה עסקינן, בית המשפט מוסמך לעיין מחדש בהחלטתו, רק בהתקיים תנאים המפורטים בסעיף 52 (א) לחוק המעצרים, שזו לשונו:

"עצור, משוחרר בערובה או תובע, רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

האם "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" ?

על הסוגיות עליהן צריך בית המשפט לתת את הדעת בבקשה לעיון חוזר המסתמכת על "חלוף הזמן" עמד בית המשפט המחוזי בנצרת בבש **2347/06** פרץ שלמה נגד מדינת ישראל מפי כב' השופט אברהם אברהם :

"מה, בכל זאת, ביקש המחוקק לומר בסעיף 52(א) לחוק המעצרים, כשקבע את החלופה השלישית, זו שעניינה חלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה? התשובה לכך מצויה בדברים שהבאנו למעלה מפי כב' השופטת פרוקצ'יה. יעודו העיקרי של העיון החוזר הוא 'לבחון מחדש, האם בנקודת זמן מאוחרת להחלטת מעצר נגרע תנאי זה או אחר, שקיומו נדרש לצורך המשך המעצר'. על כן, אם 'עבר זמן ניכר מאז מתן ההחלטה, ניתן לחזור ולבחון סוגיות הנוגעות לעילת מעצר, ראיות לכאורה, וחלופת מעצר'."

בהחלטת בית המשפט המחוזי בנצרת במסגרת **בש 002201/06** עמיר מולנר נגד מדינת ישראל נקבע מפי כב' השופט נסים ממן בבקשה לשינוי תנאי מעצר הבית המלא:

"לדעתי, לא עבר זמן ניכר כלל וכלל. חודשים ספורים של מעצר בית הם דבר שבשגרה, והגם שצריך לעשות הכל כדי לצמצם את התקופה אין לומר שזהו זמן ניכר. ראו למשל, ב"ש [מחוזי נצ'] 2184/06 שהוא נגד מדינת ישראל, נבו המאגר המשפטי הישראלי [27.6.06] וגם בש"פ 6772/05 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על 2005(3), 1750, עמ' 1752 שם נקבע כי -

"... לא נשתנו אף הנסיבות מאז, ולא עבר "זמן ניכר", כלשון הוראת החוק, מעת מתן ההחלטה המקורית. בנסיבות עניין זה, מעבר ארבעה חודשים מאז מתן ההחלטה אינו מצדיק את שינויה בשל יסוד חלוף הזמן גרידא, וההנחה המובנית בחלופת מעצר בית שהוחלה בהסכמת העורר היא כי הוא ישהה במסגרת זו במהלך התנהלות משפטו, וכל עוד הוא מתמשך התמשכות סבירה, לא תקום עילה לשינוי תנאי החלופה. בנסיבות שלפנינו, זהו, אכן, מצב הדברים. משבקשתו לעיון חוזר של העורר אינה עומדת בתנאי הסף האמורים, דינה להידחות".

במקרה זה דחה בית המשפט בקשתו של המבקש להקלה בתנאי מעצר בית מלא וזאת בחלוף ארבעה חודשים ובשעה שההליכי ההוכחות צפויים היו להימשך עוד חודשים ארוכים וזאת בשונה מהמקרה שבפני בו קבוע התיק לקבלת תסקיר שירות המבחן וטיעונים לעונש לחודש הבא.

לצין כי ערר על החלטה זו נדחה ע"י כב' השופט רובינשטיין בבש"פ 6358/06 עמיר מולנר נגד מדינת ישראל ובית המשפט מצין במפורש גישתו בעניין חלוף הזמן המהווה עילה להקלה בתנאי השחרור בערובה :

אף אני, כסגן הנשיא המלומד, סבור כי לא חלף עדיין זמן ניכר - כמשמעו בחוק - מן ההחלטה המצדיק את השינוי המבוקש כנתינתו, קרי, הגבלת מעצר הבית לשעות הערב והלילה בלבד. לא הרי שהות של מספר חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח כהרי מעצר בביתו של אדם, גם אם אין להקל ראש בהגבלות שבמצב זה (ראו ב"ש 215/73 מדינת ישראל נ' סלימאן, פ"ד כח'(1) 246, 249, השופט ברנזון). להבחנה בין מעצר בית למעצר בפועל ראו גם בג"צ 5555/05 פדרמן נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד נט(2) 865, 870-869".

לאור עיקרון המידתיות מצין בית המשפט העליון כי המועד המתאים להגשת בקשה במקרה שבפניו יהיה בחלוף 9 חודשים משחרורו של העורר ולאחר דיוני ההוכחות הקבועים במועד זה.

בהחלטתו בב"ש **3712/08** סעד רתיב נגד מדינת ישראל עומד בית המשפט המחוזי בחיפה, מפי כב' השופט ר. שפירא על פרק הזמן המהווה "חלוף זמן" המצדיק שינוי תנאי שחרור בערובה :

"אוסף עוד, לעניין זה, כי לטעמי, בעניינו של בגיר ובהעדר שינוי נסיבות אחר, זמן שיחשב לזמן המצדיק בחינה מחודשת של תנאי שחרור הוא פרק הזמן של חלוף תשעה (9) חודשים ממועד מתן החלטת השחרור. לעניין זה סבור אני כי יש ללמוד על הזמן לבחינת חלופת מעצר מהוראות סעיף 62

לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, הקובעות מנגנון של עיון חוזר בהחלטת מעצר לאחר חלוף תשעה חודשים. סבור אני כי פרק זמן זה מנחה כאמת מידה לפרק הזמן הראוי לבחינתה של חלופת מעצר, זאת בהעדר שינוי נסיבות אחר. "

ב"כ המבקש מפנה לשתי החלטות. באחת מהן, מ"ת 23900-04-13 (מחוזי ב"ש) מדינת ישראל נגד רוזוקטוב, נעתר בית המשפט לבקשת המבקש בעיון החוזר והורה על שינוי תנאי מעצר הבית המלא למעצר בית חלקי. לציין כי בית המשפט נתן החלטתו 9 חודשים לאחר שהמשיב שוחרר בתנאי מעצר בית מלא.

סיכומי של דבר, הן בפסיקה המובאת לעיל והן במ"ת 23900-04-13 עליו ביקש המבקש לסמוך בקשתו עולה כי נקודת האיזון בין הפגיעה בחופש התנועה של המבקש השווה במעצר הבית, הפגיעה באיכות חייו ובחופש העיסוק והקניין שלו לבין הצורך באיון מסוכנותו של המבקש ממוקמת באזור תשעת החודשים בהם שווה המבקש בתנאי מעצר בית מלא ולא לפני כן.

אכן, ניתן לחשוב על מקרים בהם גם בחלוף תקופה קצרה יותר יהיה משום חלוף זמן המצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה אך לצורך כך על בית המשפט להתרשם כי פרק הזמן הקצר יש בו כדי להחליש באופן משמעותי את עוצמתה של עילת המסוכנות.

במקרה שבפני הורשע המבקש בגין עבירות חמורות כנגד בת זוגו לרבות תקיפתה, השמעת איומים חומרים כי יפגע בה והוצאתם מהכוח לפועל באופן שפצע המתלוננת באמצעות חפץ חד וגרם לה לחבלות.

לאור האמור לעיל אין בחלוף ארבעה וחצי חודשים מאז שחרורו של המשיב ובשעה שהתיק עומד לפני סיום לא ניתן לומר כי "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" באופן המצדיק שינוי תנאי השחרור בערובה.

הודאת המבקש בעובדות כתב האישום המתוקן -

נשאלת השאלה מה ההשלכה שיש להודאת המבקש בעובדות כתב האישום המתוקן לעניין שינוי נסיבות המצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה.

כב' השופט כ. סעב התייחס לסוגיה במסגרת ההחלטה בב"ש (מחוזי חיפה) **1871/08** רשיד חמדאן ואח' נגד מדינת ישראל :

"אין לומר שהונחו בפני נימוקים חדשים ונתגלו עובדות חדשות שיש בהן כדי להצביע על כך שהנסיבות השתנו ומה גם שלא ניתן לומר כי חלף זמן ניכר מעת מתן ההחלטה הראשונה.

הודאת המבקש 2 בעבירות חמורות, מחזקת את הקביעה ביחס למסוכנות הנובעת ממנו, הן למתלונן והן לכלל הציבור.

אין לומר שהצדדים יישרו את ההדורים ביניהם והגיעו להתפייסות סופית...

זאת ועוד, בהתחשב בעובדה שהמבקש הודה והורשע בעבירה חמורה ושהדיון בעניינו יתקיים בעוד זמן קצר, הגעתי לכלל מסקנה שהמבקש לא הניח כל תשתית לבקשה."

אכן, במקרה שבפנינו ניתן לראות בהודאת המבקש בעובדות כתב האישום המתוקן בבחינת נסיבה המפחיתה משמעותית את החשש להשפעה לרעה על עדים ושיבוש הליכי משפט שביססו באופן חלקי את עילת המסוכנות אשר נשקפה מן המבקש ערב שחרור בתנאי מעצר בית מלא ופיקוח אלקטרוני. עם זאת, במקרה שבפני סבורני כי בעובדה כי הנאשם הודה והורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן אין בכדי להפחית המסוכנות הנשקפת למתלוננת ובן זוגה כפי שבאה לידי ביטוי ממעשיו של המבקש עד כה ואף להיפך מכך. לצד קבלת האחריות למעשיו בפן המשפטי, משהורשע המבקש בביצוע עבירות חמורות של פציעת בת זוג, תקיפת בת זוג והשמעת איומים שלא רק נאמרו אלא גם הוצאו אל הפועל, הוכח מעבר לכל ספק בשלב זה כי המבקש ביצע מעשים אלו באופן המחזק את מסוכנותו. לא עוד נמצאים אנו בשלב של ראיות לכאורה וחזקת החפות כי אם בעובדה שיש להתייחס אליה בחומרה בשלב בו שואל עצמו בית המשפט האם יש בהודאת המבקש משום נסיבה לקולא או לחומרא.

סיכומו של דבר, משקבעתי כי לא מתקיימים במקרה שבפני **עובדות חדשות, לא נשתנו נסיבות ולא עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה** לא התקיימו התנאים לעיון חוזר הקבועים בסעיף 52(א) לחוק המעצרים ואין מקום לשינוי תנאי השחרור.

סוף דבר:

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ו' אייר תשע"ד, 06 מאי 2014, בהעדר הצדדים.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים בדחיפות ותוודא קבלתה ע"י ב"כ המבקש טלפונית.